

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **D.P.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, t. č. v ČR pobytem, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31.12.2011, č. j. CPR-10008-3/ČJ-2011-009CPR-V242,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 26.1.2012 doručenou soudu dne 27.1.2012 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 31.12.2011, č. j. CPR-1008-3/ČJ-2011-009CPR-V242, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení dokumentace (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 10.8.2011, č. j. KRPZ-26304-42/ČJ-2011-150020-SV a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku. Doba vycestování z území České republiky byla dle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na dobu 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 zákona počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. V případě, že rozhodnutí nebude možné vykonat z důvodu uvedeného v ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se doba k vycestování stanovuje v délce 15 dnů od odpadnutí tohoto důvodu.

Žalobce namítá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení, které má za následek jeho nezákonnost. Žalobce namítá, že z formulace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že základním předpokladem pro možnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je existence zaměstnání, tedy pracovněprávního vztahu tak, jak je vymezen v ust. § 1 písm. a) zákoníku práce. Podle názoru žalobce proto, aby došlo k naplnění důvodu pro udělení správního vyhoštění, nestačí pouze to, že žalobce neměl platné povolení k zaměstnání, jak tuto skutečnost vzala za podstatnou a rozhodující žalovaná, nýbrž musí dojít k i naplnění dalšího ze znaků ustanovení, a to naplnění zaměstnání. Žalobce má za to, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce byl v zaměstnaneckém vztahu k jakémukoliv ze subjektů, které byly na tomto případě zainteresovány. Žalobce má za to, že z tohoto důvodu nebyl správní orgán prvního stupně uložit správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Nad rámec uvedeného žalobce podotýká, že ust. § 5 odst. 3 zákoníku práce nezakládá vznik pracovněprávního vztahu, nýbrž pouze upravuje pracovní vztahy družstva a jeho členů tak, aby v případě výkonu práce člena družstva pro družstvo byla tomuto pracovnímu vztahu poskytována zákonem ochrana minimálně na úrovni, která je zákoníkem práce garantována zaměstnancům v pracovněprávních vztazích. Závěrem žalobce uvádí, že fikce zaměstnání dle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti je dána pouze pro účely tohoto zákona a není možné tuto fikci uplatnit ve vztahu k ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení zákona o pobytu cizinců předpokládá zaměstnání, tak jak je definováno v ust. § 1 písm. a) zákoníku práce.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje soudu, aby rozsudkem žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 29. 2. 2012 uvádí, že vzhledem k tomu, že jsou v žalobě obsaženy argumentace, na které bylo reagováno v žalobou napadeném rozhodnutí, odkazuje žalovaná v plném rozsahu na odůvodnění tohoto rozhodnutí. Žalovaná má za to, že naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců bylo v daném správním řízení prokázáno a v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně odůvodněno.

Žalovaná neshledala ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání rozhodnutí, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců, dle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z rozhodnutí o správním vyhoštění cizince dle citovaného ustanovení jednoznačně patrné, zda cizinec a) byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň (srov. např. rozsudek ze dne 27.1.2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, dále např. rozsudek ze dne 9.12.2010, č. j. 1 As 70/2010 – 99, oba dostupné z www.nssoud.cz). V daném případě bylo důvodem pro uložení správního vyhoštění naplnění první skutkové podstaty vyjmenované v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců, tedy že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Soud souhlasí s žalobcem potud, že z formulace citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že základním předpokladem pro možnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je v případě předmětné skutkové podstaty existence zaměstnání. S žalobcem však nelze souhlasit v tom, že za zaměstnání je možné považovat pouze existenci pracovněprávního vztahu ve smyslu ust. § 1 písm. a) zákoníku práce. Pokud žalobce namítá, že definice zaměstnání podle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti je dána pouze pro účely zákona o zaměstnanosti a není možné ji uplatnit ve vztahu k ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, který podle žalobce předpokládá zaměstnání definované v ust. § 1 písm. a) zákoníku práce, soud konstatuje, že právě zákon o zaměstnanosti stanoví v § 89 jako podmínku pro přijetí do zaměstnání nebo zaměstnávání cizinců povinnost cizince získat povolení k zaměstnání, přičemž do pojmu zaměstnání výslovně zahrnuje mimo jiné i plnění úkolů členem družstva pro družstvo. Pokud tedy zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 stanoví, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, má tím zcela zjevně na mysli právě definici zaměstnání ve smyslu zákona o zaměstnanosti. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2007, č. j. 6 As 54/2006 – 66, dostupný z www.nssoud.cz). Pojem zaměstnání podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců tedy nelze omezit pouze na existenci vztahu vznikajícího při výkonu závislé práce mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem (pracovněprávního vztahu) ve smyslu ust. § 1 písm. a) zákoníku práce, ale zaměstnáním je nutné rozumět rovněž plnění úkolů zajišťovaných členem družstva pro toto družstvo.

V dané věci ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl dne 10.3.2010 policisty Inspektorátu cizinecké policie Zlín kontrolován v lese poblíž obce Provodov, kde prováděl práce spočívající v úklidu a pálení kletí. V době kontroly měl žalobce povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s platností od 11.2.2010 do 31.12.2010. V době

kontroly měl žalobce rozhodnutím Úřadu práce Brno-město rovněž povoleno zaměstnání pro Hospodářské družstvo P., se sídlem, v profesi pomocný dělník hlavní stavební výroby, druh práce plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti výše uvedeného družstva zajišťovaných členem družstva pro dané družstvo, s dobou povolení od 26.1.2010 do 31.12.2010. Ze správního spisu (protokol o vyjádření, doplněné odvolání) vyplývá, a tuto skutečnost žalobce ani v žalobě nikterak nezpochybňuje, že žalobce v době kontroly dne 10.3.2010 vykonával práci (úklid a pálení kletí v lese) pro Hospodářské družstvo, jehož je členem, přičemž vztah mezi ním a družstvem sám označoval za vztah členský. Na základě uvedeného tedy soud konstatuje, že v daném případě byla splněna jedna z podmínek nutných ke správnímu vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tj. existence zaměstnání spočívající v plnění úkolů zajišťovaných žalobcem jako členem družstva pro toto družstvo. Pokud žalobce namítá, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce byl k jakémukoliv zainteresovanému subjektu v zaměstnaneckém vztahu ve smyslu ust. § 1 písm. a) zákoníku práce, soud tuto skutečnost nepopírá, nicméně konstatuje, že vzhledem ke shora uvedenému právnímu názoru (že za zaměstnání nelze považovat pouze pracovněprávní vztah, ale rovněž členský vztah mezi družstvem a jeho členem) je tato námitka nedůvodná.

Z povolení k zaměstnání žalobce vyplývá, že žalobce byl jako člen družstva oprávněn vykonávat pro družstvo pouze a jen činnosti, pro které mu bylo povolení k zaměstnání úřadem práce vydáno, tj. byl oprávněn vykonávat pouze profesi dělník hlavní stavební výroby s místem výkonu práce ul. D.,, z prokázaného skutkového stavu je však nepochybné, že žalobce prováděl práce spočívající v úklidu a pálení kletí v lese poblíž obce, Právě na základě této skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalobce vykonával pro Hospodářské družstvo činnosti, pro které neměl platné povolení k zaměstnání. Samotné členství žalobce v družstvu jej totiž nemůže opravňovat k činnosti spočívající v úklidu a pálení kletí v lese, jestliže pro uvedenou činnost nebylo žalobci vydáno platné povolení k zaměstnání.

Z prokázaného skutkového stavu tedy soud, stejně jako správní orgány obou stupňů dospěl k právnímu názoru, že žalobce svým jednáním naplnil podmínku skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, konkrétně že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti podmínkou výkonu zaměstnání.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně